

Szűknek bizonyult a hely a múzeum képtárában, annyian érdeklődnek a téma iránt, ráadásul a város egyik legrecsegősebb padlója van a teremben, így a késve vagy később érkezők, a helyet nem kapók és a fotósok miatt az első tíz percben sokan idegesen néztek szerteszét. A vár, mint téma szerencsére annyira széleskörűen tárgyalt témakör az elmúlt években, hogy lassan kezdünk elérkezni oda, hogy nem csak a kerítést látja benne az udvarhelyiek többsége, hanem a saját várát.

A Magyar Kultúra Napjának rendezvénysorozatához kapcsolódó szerdai előadást ezekkel a szavakkal vezette be **Miklós Zoltán**, a Haáz Rezső Múzeum igazgatója, majd kollégája, az utóbbi években elvégzett ásatások vezetője, **dr. Sófalvi**

András

régész-történész először az eddigi kutatások rövid történetét, majd a vár történetét vázolta fel, illetve megemlítette az épület történetéhez ismereteket nyújtó legfontosabb forrásanyagokat is.

A teremben két oldalt, egy-egy tárolóban olyan leletek voltak kiállítva, amiket a régészek a vár területén végzett ásatásokkor találtak: puskagolyók, késnyél, gyertyatartó, lakat, pipa és sok más érdekesség mellett egy pecsétnyomó, illetve [az ismert rovásírásos téglá](#) – utóbbiról Sófalvi megjegyezte, hogy nem biztos, hogy hozzátartozik a vár történetéhez, mert égetőkemencét egyelőre nem találtak.

A régész részletesen bemutatta az ásatások legérdekesebb részeit, megfelelő fotóanyaggal színesítve azt – megtudtuk, hogy a várkapu kutatásánál rájöttek, úgy néz ki, hogy az arányokat illetően maga Orbán Balázs is tévedett, amikor elkészítette a vár alaprajzát. „Orbán Balázsnál valami nem stimmelt” – mondta Sófalvi, utalva arra, hogy az ásatások után kiderült, az arányokkal van a gond, ugyanis a vár 1706-os lerombolásakor, felrobbantásakor feltöltődött a bejárat, így a legnagyobb székely sem láthatta azt pontosan a 19. század második felében. Az általa készített fotográfiák viszont fennmaradtak, a romokat ábrázoló képekből (is) következtethetünk arra, hogy hogyan is nézhetett ki belülről a várunk egykor. Az biztos, hogy a falai nagyon vastagok voltak, s azok a mai napig is, „nem hiába panaszkodtak a székelyek a közmunkára, mert ide bizony kellett a kő” – jegyezte meg Sófalvi, aki azzal zárta majd egy órás előadását, hogy a vár még számos izgalmas feladatot rejt magában.

Az előadás utáni kérdések között egy idősebb úriember felvetette a szakembernek a Székelytámadt vár és a Budvár közötti alagút esetleges létezését, mondván, hogy gyermekkorában többedmagával még keresték is. Sófalvi higgadtan válaszolt, kifejtve, hogy egy ilyen létesítményt a középkorban egyszerűen lehetetlen lett volna egy ilyen kisvárosnyi kapacitással létrehozni. „De szóljanak, ha megtalálták!” – zárta rövidre a kérdést.